

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΠΗΛΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γεν. Συνέλευσις καὶ Συνέδριον τῆς Α.Σ.Ε.
Εἰς Vesoul τὴν 18 Φεβρουαρίου 1951 ἔλαβε χώραν
ἡ Γεν. συνέλευσις καὶ συνέδριον τῆς Α.Σ.Ε., εἰς
τὴν ὅποιαν ἐκτὸς τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ Α.Σ. ἐγένοντο
καὶ ἀνακοινώσεις ἐπὶ τῆς δραστηριότητος τῶν
διαφόρων ομάδων τῆς Ἀνατολικῆς Γαλλίας.

ΤΙΜΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΠΗΛΑΙΟΛΟΓΙΑΝ

Ὁ κ. R. Pelletier πρόεδρος τῆς Α.Σ.Ε. ὀνομάσθη
Officier d'Académie ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παι-
δείας τῆς Γαλλίας, διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας
οὗτος προσέφερε εἰς τὴν Σπηλαιολογίαν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

BULLETIN de la Société Spéléologique de la Haute
Saône et Ass. Spéol. de l'Est. Tome IV Fasc. 1
1951.

Εἰς τὸ Δελτίον δημοσιεύονται τὰ πρακτικὰ τῆς
Γεν. Συνελεύσεως καὶ συνεδρίου τῆς Α.Σ.Ε. τῆς 18
Φεβρ. 1951.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κ. M. Raoul Simonin ἀναφέρεται
ἡ βιοσπηλαιολογικὴ ἐράσις του εἰς τὴν ἀνακάλυ-
ψιν ἀντιπροσωπευτικῶν τύπων σπηλαιοβίων ζώων
εἰς πλείστα σπήλαια.

Ἐκ τῶν ἀνακαινοθεσιῶν εἰς τὸ Συνέδριον ἐργασι-
ῶν ἀναφέρεται ἡ ἐξερευνησις τοῦ βαράντου Ἰε-
ρουσαλὴμ τῆς Desfontaines, πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς
διαδρομῆς εἰς τὸ ὄρυγμα ὁδὸς ὑπὸ τοῦ Club Spé-
léo Dolais (Στρα), πλὴν αὕτη, ἀνεκδοτὴ λόγῳ συναν-
τήσεως ἀφωγίας.

Ἄλλῃ ἀναφορῶμένη ἐργασία εἶναι τοῦ Groupe Spé-
léo de Doubs ἐπὶ τῶν ἐρευνῶν ἀνακαλύψεως διαφό-
ρων ὑδρογραφικῶν δικτύων εἰς τὸ Haut-Doubs κατὰ
τὸ ὄρυγμα εἰς Ἄερεγνεϋ.

Θ. Γραφίδης

ANNALES DE SPELEOLOGIE. Tome V Fasc. 2-3 1950
Guy de Lavaur. Το βάραρο και ὁ ὑπόγειος ποταμὸς
Padirac. σελ. 49-87.

Τὸ σπηλαιο-βάραρο Padirac εἶναι ἓνα ἐκ τῶν πλέ-
ον συχναζομένων ἀπὸ περιητῶν.

Ὁ κ. de Lavaur κατ' ἐξοχὴν ἀσχολοῦσθε μετὰ τῆ μορ-
φῆ αὐτῆ δίδει στὴν μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλο ἐργασί-
α του μιὰ ἰδέα τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἀπὸ μιὰ σει-
ρᾶ βυακλῶν, ποδ' ἔτρεχαν ἄλλοτε ἐπὶ λειασίων στρω-
μάτων καὶ ἀποτόμως ἐβυρρίζοντο εἰς μιὰ μεγάλη σχι-
σμῆ ἐνὸς ῥήγματος τεκτονικοῦ.

Αἱ μορφολογικαὶ διαφοραὶ ὀφείλονται εἰς τὴν διὰ-
φορον κατάστασιν τῆς ῥοῆς τῶν νερῶν μέσα εἰς αὐτῆ.
Τέλος διὰ τὴν σημερινὴν ὑδρολογικὴν ἐξέτασιν τοῦ
Padirac διαίρει τοῦτο εἰς 5 μέρη, τὰ ὁποῖα διακρί-
νει ἐπὶ τῆς ἀποσεισμομένης κατακορδφου τομῆς του
μέχρι 5200 μ., ὅπου ἴτε γνωστὸν μέχρι τοῦ 1949.

Διὰ τὴν Τουριστικὴν ἐκμετάλλευσιν χρησιμοποιεῖ-
ται σήμερον τμήμα 1000 μ. μήκους μόνον.

Alb. Cavaillé. Ἡ καρστικὴ λεκάνη, τοῦ Lère (Tarn
et Garonne). σελ. 85-98.

Ἰστέρα ἀπὸ μιὰ λεκτομερῆ ἐξέτασις πολλῶν πηγῶν
νεροῦ τῆς περιοχῆς τοῦ Lère συνάγει συμπεράσματα
γιὰ τῆς γενικῆς συνῆχες τῆς ὀλογελου κυκλοφορί-
ας τῶν νερῶν ἐν σχέσει μετὰ τὸ ἐπίγειο ὑδρογραφικὸ
δίκτυο.

Μετὰ αὐτὰ τὰ δεδομένα ἐξήγει πῶς ἔμπορεῖ νὰ μελετη-
σῆ κανεὶς τῆ μορφολογία ὁμοιογενῶν ἀβεστολιθι-
κῶν τόπων καὶ νὰ προβλέψῃ τὸ μέλλον τους ἐν σχέ-
σει μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν νερῶν, ποδ' ὑπάρχουν
εἰς αὐτῆς.

J. Magné. Σπηλαιολογικὴ σπουδὴ τῶν βουνῶν Sorézois
(Βορ. κλιτῆς τοῦ Μαρῶν ὄρους, Tarn). σελ. 99-124.

Εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτῆν ὁ κ. J. Magné ὀλοκληρῶνει
μιαν σπηλαιολογικὴν ἔρευναν πολλῶν μικρῶν κοι-
λωμάτων, ποδ' δὲν ἴταν ἄξια γιὰ μιὰ ξεχωριστῆ, τὸ
καθενα ἔρευνα, καταλήγων εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ ξε-
χωρίζῃ τὰ κοιλωματα εἰς: 1) ἀπολιθωμένα ἢ νεκρὰ,
2) ἀπολιθωμένα εἰς τὰ ὑψηλὰ των μέρη καὶ ἐν ὄρα-
σει περιοδικῶς εἰς τὰ χαμηλότερα.

3) απολιωμένα εις τὰ ἀνωτέρω μέρη καὶ ἐν δράσει
εις τὰ χαμηλότερα. 4) περιοδικῶς ἐν δράσει κατὰ
τὴς ἐποχῆς τῶν βροχῶν, ἐνίοτε πλημυρισμένα.
5) συνεχῶς ἐν δράσει ἢ ζωντανὰ, προσιτὰ ἢ ἀπρόσι-
τα.

I. Πετροχειλος

SPELEON. Ἰσπανικὴ ἐπιθεώρησις Ὑδρολογίας, Καρστι-
κῆς Μορφολογίας καὶ Σπηλαιολογίας. Τομ. II 1951
No 2-3.

L. Sole Sabaris. Τὰ ὑπόγεια βράτια τοῦ πεδίου τοῦ
Sitges.

Ἡ μελέτη αὕτη ἔχει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ
τὴν Ἑλλάδα, διότι τὸ μικρόν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βαρκε-
λώνης, πεδίον τοῦ Sitges παρουσιάζει ὁμοίαν δο-
μὴν πρὸς κολλὰ κατ' ἤμῃν παράκτια πεδία, ἢτοι:
τὰ περιορίζοντα τὸ χωρίον πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν βου-
νὰ συνίστανται ἐξ ἀβεστολίθων ἐνιαχοῦ καὶ οὐλο-
μιτῶν ἢ καὶ μαργαίτικων ἀβεστολίθων τὸ δὲ ὑπόβα-
θρον ἐξ ἀβεστολίθων. Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βου-
νῶν ἐκτείνεται εἶδος πλατείας ἀναβαλμίδος ἐκ τε-
ταρτογενῶν ἀποθέσεων, κυρίως ἐξ ἄργιλλων
μὲ παρεμβάσεις φακῶν ἐξ ἄμμων καὶ χαλίκων, πρὸς
τὰ μέρη δὲ τῆς ἀλλόσεως χαμηλὴ ἐπίπεδος ἐπιφά-
νεια.

Ὁ συγγραφεὺς τὴν διαπιστουμένην λίαν ἀνώμαλον
κυκλοφορίαν τῶν φρεατιῶν ὑδάτων ἐντὸς τῶν τεταρ-
τογενῶν ἀποθέσεων ἀποδίδει εἰς τὰς παρεμβάσεις
τῶν ἀνωτέρω φακῶν. Εἰς τοὺς ἀβεστολίθους παρατη-
ρεῖ ὅτι ὡς ἐκ τῆς κλίσεως τῶν στρωμάτων πρὸς τὴν
ἀντίθετον τῆς ἀκτῆς διεδύουσιν, τὰ ὑπόγεια βράτια
δὲν κατευθύνονται πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ χωροῦν-
τα κατὰ τὴν ἀντίθετον διεδύουσιν, εἰσδύουσι πρὸς
τὰ βαθύτερα τῆς ἀβεστολιθικῆς μάζης εἰς τρόπον,
ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπωνται μεγάλα ἐλπίδες χρησιμο-
ποιήσεως τῶν καρστικῶν ὑδάτων τῆς περιοχῆς.

Γ. Ηιστάρδης

N. Lloris Llado. Μελέτη ὑδρογεωλογικῆ τῶν θερμῶν
πηγῶν τοῦ Caldas de Malavella. σελ. 103-104.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης τοῦ ὁ συγγραφεὺς
ἐξευνά τὰς γεωλογικὰς συνθήκας τῆς ἀναβλῆσεως
τῶν θερμῶν ὑδάτων.

ὄψω παρατηρεῖ ὅτι εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα τῆς Malavelle τοῦ γρανιτικοῦ ὑποβάθρου ἐπέκεινται Πλειοκαινοπλειστοκαίνοι σχηματισμοί, εἰς οὓς ἐκ τῶν ὕδατων τῶν βροχῶν σχηματίζονται δύο ὀροφῶροι ὄριζοντες, εἰς βαθέτερος ἐντὸς χαλικωδῶν-ψαμμωδῶν στρωμάτων καὶ ἕτερος ἀνώτερος ἐντὸς τραβερτινῶν.

Τὰ θερμὰ ὕδατα κατὰ τὴν ἄνοδόν των διαπερὸντα τὰ πλειοπλειστοκαινικὰ στρώματα ἐξέρχονται ἀναλλοίωτα μόνον εἰς τὰ μέρη, ὅπου διατηρεῖται ἀρχετῆ πύσις καὶ ὅπου οὐκ ἐνδιέρχονται διὰ τραβερτινῶν.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς μελέτης ἐρευνῶν τὴν τεκτονικὴν τῆς κοιλάδος Caidas de Malavelle, παρατηρεῖ ὅτι αὐτὴ εἶναι λίαν πολὺπλοκος, διότι τὰ Πλειοπλειστοκαίνα στρώματα ἔχουν ὀσχυρῶς διαταραχθῆ, συνεπείᾳ διαφόρων ἰσχυμάτων, ἅτινα συνεχίζονται καὶ ἐν τῷ γρανιτικῷ ὑποβάθρῳ.

Δύο κύρια καλεῖσθαι παράλληλα βήγματα διευσθῶσεως ΕΔ-ΕΑ ὄρισαν ἐκατέρωθεν τὴν τεκτονικὴν τάφρον τῆς Malavelle, ἥτις ἀκολούθως ἐκλήρωθη ὑπὸ Πλειοπλειστοκαινικῶν ἀποθέσεων.

Τὰ βήγματα ταῦτα ἐκρημαίμευσαν καὶ ὡς ἀγωγοὶ ἀνόδου βασιλέτου πρὸ τῆς κλειοκαίνου ἐποχῆς.

Τὰ θερμὰ ὕδατα εἰδὲν νὰ ἐξέλθουν ὑπὸ 150μ. περ. ἐκρημαίμοιοιησαν αὐτὰ τὰ βήγματα ὡς καὶ ἄλλα μικρότερα, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ὀροπερατότητα τοῦ βυθῆτος.

Ἐν Ἑλλάδι ἀνάλογος περιπτώσις παρουσιάζεται εἰς τὰ θερμὰ ὕδατα τῆς Κέας Ἀπολοναρίας Μακεδονίας, εἰς ἣν ἐπέκεινται τοῦ γρανίτου νεογενῆ.

Γ. Μιστάρδης

Joaquin Montoriol Pous. Μελέτη γεωσπυλαιολογικῆ τοῦ Forat de les Galles σελ. 165-184.

Ἡ ἀρτία μελέτη αὕτη ἀφορᾷ βάραιρον συνολικοῦ βάρους 54μ., κείμενον εἰς τὰ μεσημβρινὰ πρόβουνα τῶν ἀνατολικῶν Πυρηναίων εἰς ὕψος 1400μ. α. ε. θ., ἐν μάζει Δεβονείων-Ἀνθρακωλικῶν ἀσβεστολίθων τῆς ἐπαρχίας Lerida, Καταλονίας.

Ὁ συγγραφεὺς οὐκ μόνον παραθέτει βλα τὰ σπυλαιολογικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ ἐξετάζει ἀφ' ἑνὸς μὲν

τὸ ζήτημα τῆς ὑποτιθεμένης συκοινωνίας μετὰ τοῦ γειτονικοῦ σπηλαίου Fou de Bor, οὗτινος τὸ στόμιον εὐρίσκεται 279 μ. χαμηλότερον ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ τῆς γενέσεως τοῦ βαράγγου.

Διὰ τὸ πρῶτον ζήτημα ἐκρησιμοποίησε τὴν μέθοδον τῶν σπηλαιομετεωρολογικῶν παρατηρήσεων βάσει δὲ τούτων καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑφίσταται καρστικὴ ἐπικοινωνία.

Διὰ τὸ δευτέρον ἐβοήθη τὰ μέγιστα ἐκ τῆς παρουσίας παραλλήλων τῆς σημερινῆς κοίτης τοῦ χειμάρρου Garrauet 30 μ. ὑπὲρ τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται τὸ στόμιον τοῦ βαράγγου ἀξιόλογον τεκτονικὸν ῥήγμα, διερχόμενον διὰ τῆς γένεως τοῦ βαράγγου.

Ὁ χειμάρρος ἀκολουθῶν ἄλλοτε τὴν ἠξίγενῆ ταφὴν τὴν γραμμὴν ἐσχμάτισε βασιμῶδον διὰ τῆς διαβρώσεως τὸ βάραγγον.

Μετατοπισθείσης ἀκολουθῶς τῆς ἐκβαρυνθείσης κοίτης τοῦ χειμάρρου πρὸς ΝΔ ἐσταμάτησεν ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τοῦ σπηλαίου.

Τὸ τελευταῖον στάδιον τοῦ βαράγγου περιλαμβάνει μόνον σχηματισμὸν σταλαγμιτῶν καὶ συσώρευσιν κλαστικῶν ὀλικῶν.

Γ. Μιστάρης